

[Stetter.]

fordel fremmes. Jeg opfordrer arkitekter, ingeniører, advokater og revisorer til at gøre deres klienter opmærksom på, at der nu også er et skattemæssigt incitament til at komme i gang med bygningsinvesteringer.

Hr. Glistrup og jeg har ved tidligere lejlighed udvekslet bemærkninger om dette forslag. Det er jo ikke første gang, det fremsættes, denne påstand rettede hr. Glistrup selv. Det er anden gang, vi arbejder med et sådant forslag her i landet, og forskellen fra det første er, at forslaget denne gang er landsomfattende. Begge forslagene var og er midlertidige. Første gang var erfaringerne gode, og jeg mener, at det vil vise sig også denne gang. Men hr. Glistrup tåler jo ikke, at andre borgerlige partier får deres synspunkter ført igennem, i hvert fald ikke, når det drejer sig om det konservative folkepartis synspunkter. Men det er jo noget, vi må lære at leve med.

Den anden hovedgruppe er, at der åbnes adgang til et ekstraordinært investeringsfradrag på 15 pct. for maskiner, inventar og andre driftsmidler anskaffet inden for indkomstårene 1975 og 1976. Der er her tale om en tillempt hensyntagen til de stigende genanskaffelsespriser. Dette forslag supplerer forslaget om ekstraordinære bygningsafskrivninger. Også her gælder det om, at rette vedkommende bliver gjort opmærksom på dette incitament til nyanskaffelser.

Det tredje forslag åbner adgang til tilbageføring af underskud fra indkomståret 1974, men forslaget gælder kun for dette ene år og gælder kun for aktieselskaber.

Den konservative gruppe havde gerne set denne ret til tilbageføring respektive fremføring af underskud udvidet. Desværre rummer udformningen af denne tanke i praksis en række forskellige problemer, som der ikke har været tid eller lejlighed til at behandle.

Aktieselskaber med dårlig indtjening i 1974 får med andre ord en mulighed for at udnytte reglen om investeringsfradrag for erhvervsbyggeri og for maskiner m. v., og derved supplerer og støtter dette forslag de to andre.

Den konservative gruppe anbefaler at stemme for de af ministeren stillede ændringsforslag tiltrådt af et flertal. Vi kommer derved til at stemme imod ændringsfor-

slag, som vi er tilhængere af, stillet af mindretallet, men det er jo vilkårene, når man ønsker, at der skal nås resultater, og det er vel resultater, der tæller, forhåbentlig. Man kan godt undertiden komme lidt i tvivl.

Jeg glædede mig i denne forbindelse over hr. Glistrups bemærkninger om dette emne. Jeg tør næsten ikke tro, at det er en erklæring, som gælder for fremskridtspartiet i fremtiden, men man har jo lov at håbe. Det kan være, at det kun er en bemærkning, som lige netop passede hr. Glistrup i dette øjeblik og til denne sag.

Jeg gør endelig oppmærksom på, at de partier, som er enige om at gennemføre denne foreløbige lovgivning, også er enige om, at erhvervslivets problemer ikke hermed er løst. Den konservative gruppe vil arbejde videre i næste samling med løsning af disse problemer.

Ømann (SF):

Nej, erhvervslivets problemer er så sandelig ikke løst, så sandt som vi har 120.000-130.000 arbejdsløse i dag, og disse lovforslag er altså fremsat i illusionen om, at det skulle hjælpe på beskæftigelsen, når man forærede forskellige grene af erhvervslivet nogle flere skattepenge.

Så har man altså fået en lovgivning her, som nu skal, kan jeg forstå, vedtages af et flertal under store erhvervsmæssige armsving. Jeg tror, at armsvingene burde være lidt mindre, fordi denne lovgivning er i og for sig ikke særlig fremragende, og det er da også et spørgsmål, om den virkelig ønskes så indgående af erhvervslivet, som nogle af ordførerne her har givet udtryk for.

Det er en meget forvirret lovgivning, og det er en meget komplicerende affære for hele skattelovgivningen, det, man her er i færd med. Jeg skal derfor ikke indlade mig på at gøre rede for hvert enkelt af de meget udviklede ændringsforslag, men blot sige, at vi naturligvis vil stemme for dem, der mildner galskaben, og imod dem, der gør galskaben vildere.

Men jeg synes, det er et stærkt stykke, at nu havde vi i går i skatteudvalget en drøftelse om sagsophobningen i landsskatteretten, og vi var enige om, tror jeg — jeg tror ikke, jeg røber noget ved at sige det — at det fundamentale var vores meget udviklede skattelovgivning. Så står vi altså her i